

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 maja 2024 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1482/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 15 grudnia 2022 r., oddalił apelację A. G. od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 1 czerwca 2022 r., mocą którego oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 19 marca 2019 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z treści zgromadzonego materiału dowodowego (opinie biegłych lekarzy) wynikało, że odwołujący się jest zdolny do pracy.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co potwierdza waga naruszeń tak prawa materialnego, jak i przepisów

postępowania cywilnego. Zdaniem skarżącego, Sąd drugiej instancji powinien wyrazić jednoznaczną konkluzję odpowiadającą na pytanie, czy suma schorzeń występujących u ubezpieczonego, z uwzględnieniem ich natężenia i stopnia wzajemnego oddziaływania na siebie, powoduje u ubezpieczonego utratę zdolności do pracy. Konkluzja winna opierać się na wiadomościach specjalnych zawartych w opinii łącznej biegłych oraz opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Zaniechanie czynności w tym zakresie doprowadziło do niewłaściwego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego i błędnego niezastosowania przepisów prawa materialnego, a w konsekwencji rzutowało bezpośrednio na odmowę przyznania mu świadczenia rentowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, bowiem nie wykazano przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Poza powtórzeniem ustawowego terminu ta część wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie identyfikuje kwalifikowanej postaci naruszenia prawa, polegającej na jej oczywistości, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia podstaw zaskarżenia były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanego stanu faktycznego. Krótko mówiąc, zadaniem skarżącego jest wskazanie takiego uchybienia i przypisanie go do konkretnego przepisu prawa procesowego lub materialnego. W odniesieniu do wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów, widoczne staje się, że nie doszło do kwalifikowanego naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. Artykuł 285 § 2 i art. 286 k.p.c., bo te przepisy dotyczą postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a kontroli podlega orzeczenie Sądu drugiej instancji i ewentualnie inne procesowe podstawy powinny być wykazywane na okoliczność uchybień prawa procesowego. Sąd Najwyższy na tym polu nie zastępuje profesjonalnego pełnomocnika i nie wyręcza go w

samodzielnym poszukiwaniu argumentów mających świadczyć na rzecz zasadności tej części skargi kasacyjnej. Po wtóre, skarżący koncentruje się na polemice z warstwą argumentacyjną Sądu Apelacyjnego, co z istoty rzeczy wykracza poza ramy oczywistego naruszenia prawa, zwłaszcza gdy ten Sąd omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poszczególne jednostki chorobowe odwołującego się (na przykład odniósł się do prób Romberga), w tym także poddał ocenie dodatkowo zgłaszane jednostki chorobowe (na przykład w kontekście potrzeby zasięgnięcia dodatkowej opinii lekarza diabetologa wskazał, że wyniki z tego zakresu pochodzą po dniu wydania decyzji przez organ rentowy). Z treści dopuszczonych (i zaakceptowanych przez Sąd Apelacyjny) opinii biegłych wynikały zbieżne wnioski co do zdolności odwołującego się do zarobkowania. W takiej sytuacji brak dopuszczenia opinii łącznej nie świadczy o oczywistym naruszeniu prawa. W tej sytuacji nie można także mówić o oczywistym naruszeniu prawa materialnego, skoro ubezpieczony jest zdolny do pracy, to nie przysługuje mu świadczenie rentowe.

Oceny tej nie zmienia odwołanie się w uzasadnieniu wniosku do orzecznictwa Sądu Najwyższego, bo wynikające z niego standardy nie zostały naruszone w określonym stanie faktycznym sprawy, niezależnie od stopnia uciążliwości, z jakimi musi się liczyć ubezpieczony przy podjęciu pracy zarobkowej.

W końcu w judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Zatem i z tej perspektywy nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a oceny tej nie zmienia inne spojrzenie skarżącego na dokonaną ocenę dowodów w postępowaniu przed sądami powszechnymi. Postępowania kasacyjne

nie jest nastawione na weryfikację oceny dowodów, co wynika wprost z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

[ał]